

ליזבת הנאמנה

וזהדריקון הזקן

מרי וון אולפרטס

1883

גדול. קצת פחדה ללכת שם אבל
פתאום ראתה מערה שבה כנראה גר
מישהו, כי הייתה לה גם דלת וגם חלון
קטן, והסדקים בקירות מולאו בקפדנות
באזוב.

במערה זו גר דרקון זקן מאוד, שנחלש

הייתה פעם ילדה קטנה ושמה ליזבת.
הוריה נפטרו ולא נשאר לה אף אחד.
בעיירה שם היא גרה איש לא רצה

לדעת עליה או לשכן אותה אצלו. על כן
היא ארזה את חפציה והחליטה לחפש
אנשים טובים שייקחו אותה אליהם.
אחרי שהלכה זמן מה היא הגיעה ליער

בתנור היה עוד קצת אש, וליזבת

מילאה סיר במים ושמה על האש כדי
שירתחו. הדרקון הזקן הסביר לה
איפה אפשר למצוא קצת עשבי מאכל,
שורשים ופירות, ובקרוב מרק טעים
התבשל בסיר.

מאוד בגלל גילו, היה עיוור ולא נשארו
לו שיניים בפה.

הוא אמנם ידע קסמים רבים, אך בגלל
העיוורון לא יכול היה לצאת ולחפש את
העשבים הדרושים לו לעשיית קסמים.
לכן נשאר במערתו ורק הצליח להדליק
קצת אש, כדי לא לקפוא.

ליזבת דפקה בדלת, אך כשאיש לא
ענה ניסתה לפתוח אותה. הדלת
נפתחה, וכשהיא הביטה סביב ראתה
את הדרקון הזקן, ששכב בפינה. הוא
נראה עלוב ומסכן ולמרות שהיה
מכוער מאוד, הרי שעורר את
רחמנותה. היא שאלה אותו האם
אפשר לבשל לו קצת מרק.

"ילדתי הטובה" ענה הדרקון "עשי
זאת. כבר שבוע ימים לא אכלתי דבר."

הקסמים, התאהב בה כל כך שביקש
כי תבוא אליו לארמון המלך ותהיה
הנסיכה שלו.

אך ליזבת לא הסכימה לכך והסבירה,
כשהיא מצביעה על הדרקון הישן,
שהיא הבטיחה לטפל בו, ולא יכולה

ליזבת מילאה צלחת גדולה לדרקון,
קשרה מפית לצווארו והאכילה אותו
מרק. זה טעם מאוד לדרקון הזקן וגם
ליזבת אכלה לשובע.

הילדה מצאה חן בעיני הדרקון הזקן
והוא הציע לה להישאר אצלו ולדאוג לו
עד מותו. ליזבת קיבלה ברצון את
ההצעה, ונשארה במערה. הדרקון
הזקן חי טוב הודות לטיפול המסור
שלה ולימד אותה קסמים נהדרים.
כך עברו מספר שנים. הדרקון הזדקן
יותר ויותר, אך הם חיו בידידות
ובשלווה כל הזמן.

יום אחד בנו הצעיר של מלך יצא
לצייד, תעה בדרך ובמקרה נכנס
למערתו של הדרקון. כשהוא ראה שם
את ליזבת היפה היושבת על שרפרף

שמעו עליהם כלום.
בסוף הוא הגיע לארץ בה שלטה הפיה
וואגאלוויה. היא הייתה הסנדקית שלו ,

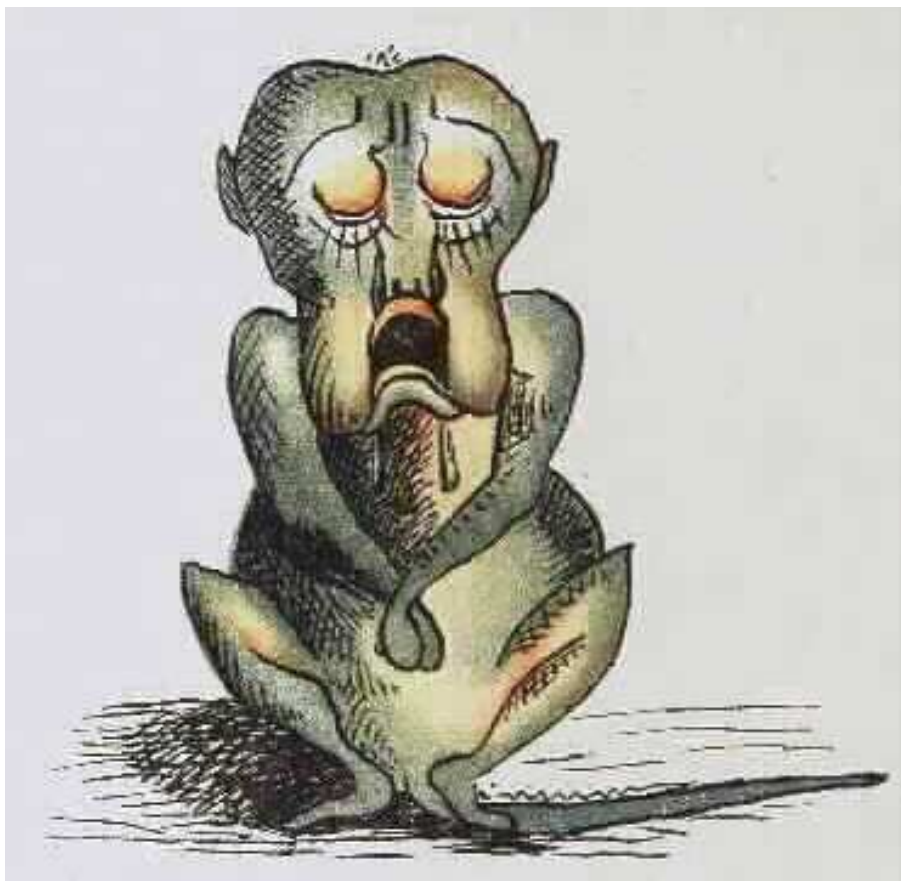

השתתפה בצערו והסכימה שיבוא
לפניה.
היא יושבה בעולם הבדולח שלה על כס

לעזוב אותו.
על כך ענה הנסיך, שהוא ילך לארמון,
יחזור עם השרת הנאמן שלו כדי להרוג
את הדרקון. כשהנסיך הלך, בכתה
ליזבת זמן מה, כי הוא מצא חן בעיניה,
אבל מיד העירה את הדרקון, סיפרה לו
את הכל, הם עשו קסם , וביחד עם
המערה עברו לארץ נידחת.
כשהנסיך חזר עם המשרת שלו, הוא
לא מצא יותר את המערה. הוא היה
עצוב מאוד ולא יכול היה לשכוח את
ליזבת.
בסוף אבא שלו המלך הסכים שיצא
לחפש אותה. הוא התחפש לזמר נודד,
כדי שלא יכירו אותו,
הלך מארץ לארץ ושאל האם ראו שם
דרקון זקן עם נערה צעירה. אך לא

עצוב מאוד, שני מאוד שמח, אותם

היה עליו לשיר לדרקון הזקן ולראות
מה יקרה. אחרי שהוא כבר למד את
השירים היטב היא קראה לאחת

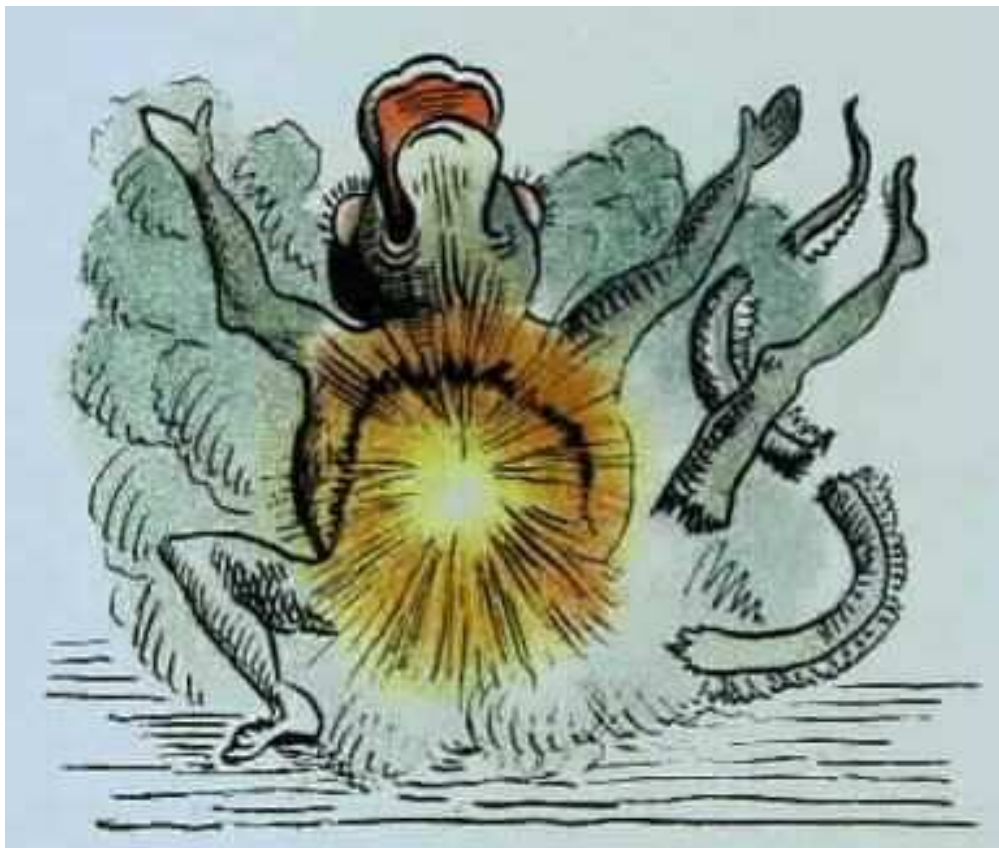
בדולח. לבושה הייתה בבגד כסוף ועל
ראשה כתר משושני מים, כי היא
שייכת הייתה לפיות המים.
מוסיקה נהדרת נשמעה בעולם, כי
וואגאלוויה הייתה בת דודתה של
לורליי, ומאוד מוסיקלית. לכן גם כל
המשרתים שלה היו בדמותם של
צפרדעים, כי הצפרדעים הן החיות
המוסיקליות היחידות שחיות במים.
כשהנסיך הסביר לה את מטרת בואו
היא אמרה: "אכן, אני מכירה את
הדרקון הזקן. הוא מכשף גדול וכל זמן
שליזבת לידו ויכולה להביא לו את
עשבי הקסמים, לא תוכל לעשות לו
דבר, גם אם תביא את כל המשרתים
שלך. לכן צריך לנהוג בדרך אחרת."
היא לימדה אותו שני שירים: אחד

לבכות מרות, ודמעות זלגו מעיניו וגם

ליזבת בכתה, כי השיר היה באמת
עצוב מאוד, וגם קולו של הזמר הזכיר

מהמשרתות שלה, צפרדע גדולה,
ואמרה לו לעלות על גבה.
הצפרדע התחילה לנתר וכבר בקפיצה
השלישית הם הגיעו למערת הדרקון.
ליזבת שישבה בירכתי המערה וקראה
ספר קסמים לא הכירה אותו
בתחפושת שלו. הדרקון העיוור שמע
שמישהו נכנס למערה ושאל "מי זה?"
"אני זמר נודד ומסכן" ענה הנסיך
"והייתי רוצה להתחמם קצת ליד האש
אצלכם."
"זה תוכל לעשות" ענה הדרקון "ואפילו
תקבל דבר מה לאכול, אבל תמורת
זאת אתה צריך לשיר לנו."
"זה אעשה מיד" ענה הנסיך, הוציא
את הנבל שלו ושר את השיר העצוב
שלימדה אותו הפיה. הדרקון התחיל

עכשיו כבר לא הזדקקה ליזבת
לקסמים ורק מדי פעם עשתה קסם
קטן, סתם להנאתה.

לה את קולו של הנסיך אליו התגעגעה.
"לא, השיר הזה עצוב מדי" אמר
הדרקון כשהוא מנגב את עיניו "עכשיו
תשיר משהו שמח"
אזי התחיל הנסיך לשיר את השיר
השני, השמח, והדרקון התחיל לצחוק.
ככל שהמשיך הנסיך לנגן ולשיר, כך
יותר חזק צחק הדרקון הזקן,
.. עד שפתאום נשמע קול מחריש
אוזניים והדרקון התפוצץ. הוא התפוצץ
מרוב צחוק.
אזי זרק הנסיך את התחפושת שלו,
ניגש לליזבת ואמר: "עכשיו את שלי.
תבואי לארמון שלי ותהי הנסיכה שלי."
ליזבת שמחה מאוד והם הלכו ביחד
עד שהגיעו לארצו של הנסיך
והתחתנו.

וכשהמלך נפטר, הנסיך היה למלך והיא למלכה.

ואולי הם שולטים שם עד היום!